

Hledání domova

Eliška Chaloupková

Domov, je místo ve kterém by měl člověk vždy najít útěchu, lásku a bezpečí, ale je tomu tak vždycky? Každý člověk zažívá za zdmi svého paláce svá potěšení i utrpení a většinou to zůstane skryto, ale dnes vám bude můj příběh objasněn.

Domov pro mě vždy bylo místo, kde jsem se snažila schovat, ale vždy mě nějak dohnala realita a vše se tím ještě zhoršilo. Měla jsem radši cestování a dům byl jenom místo, kde jsem se mohla vyspat a co nejrychleji z něho pryč. Přicházela jsem pozdě večer a brzo ráno už zase mizela, s ostatními spolubydlícími jsem se skoro neviděla, časem jsem si na to zvykla natolik, že být tam, kde se tomu říká domov, mi najednou bylo tak cizí, že jsem se v něm cítila až nepříjemně.

Všechno to začalo přestupem na střední školu. Chtěla jsem se stát někým lepším, někým jiným. Mohla jsem začít znova, měla jsem čisté plátno, na které jsem zase znova mohla napsat svůj příběh a vytvořit si své nové já. Takže jsem začala vymýšlet, který typ člověka by se na mě nejvíce hodil, mrcha, barbie, šprtka nebo třídní královna. Nakonec jsem se ale pochlapila a zůstala sama sebou, akorát s vylepšenou vizáží. Přišla jsem do prvního ročníku na gymnázium a měla kolem sebe hned kopu kamarádů, byl to skvělý půl rok, ale pak se věci skoro z ničeho nic zvrty a já byla ztracená.

Škola je místo, kde od vás všichni něco očekávají a když na tom nejste zrovna dobře, lidi vás odsuzují. A když jsem někdy nevypadala nejlépe, lidé si toho hned všimli a drbací kroužek měl zase žhavé téma. Jde o to, že jsem se najednou viděla jiná a chtěla jsem pro sebe být ještě krásnější. A přece jediným rozumným rozhodnutím bylo začít zvracet. Nejdříve přestat jíst a pak naopak konzumovat co nejvíce jídla abych pak měla důvod se ho jít zase zbavit. Nejdříve jsem to dělala jen doma, kde by na to nemohl nikdo přijít, jenže nikdy jsem neměla dostatečné soukromí a mé tajemství po půl roce prasklo. A začalo peklo... byla jsem hlídána více než tříleté dítě, musela chodit k psychologovi, který pro mne neměl žádný význam. Místo toho aby se mi snažili opravdu pomoci, cpali do mne jídlo horek dolem a já už nebyla schopná se na ně ani podívat. Pak přišlo to odcizení to uzavření se do sebe. Chtěla jsem být sama jen ve své mysli, ve svém pokoji, v domě, ale ani jedno mi nebylo dovoleno. A které místo je soukromější než váš vlastní domov? Když jsem tedy nemohla mít soukromí doma, rozhodla jsem se, že učiním pár změn.

Snažila jsem se odcizit od nich, ale drželi mě tak zkrátka, že to ani nešlo, ne že jsem neměla soukromí, já už ani nemohla mít vlastní názor a má hlava málem vybuchla. Potom přišla spása, začala jsem si psát deník, který je až do dnes středem mého vesmíru a vždy musí být po ruce. Je to pro mne bible, kterou bych nikdy nikomu nedala přečíst. Bylo to jediné místo, kde jsem opravdu mohla být sama sebou. A nechce tohle snad člověk ze všeho nejvíce? Být spokojen sám se sebou? Ten deník mi to umožňoval a já mohla být zase šťastná. Je to jediné místo, které mohu nazvat domovem, kamkoliv se mnou půjde, tam to pro „nás“ bude domov. Nepotřebuji k tomu střechu nad hlavou, postel a skříň plnou oblečení nebo lidí, kteří se tváří jak moc mě milují, stačí si vybrat místo, kde bude mít vaše duše konečně klid a vaše hlava místo vytvářet si svoji vlastní osobnost.

Každý člověk má jiné příběhy a jiná místa, kde se cítí sám sebou, já to fyzické místo ještě úplně nenašla, ale budu se o to snažit. Když jsem se pak jednou svěřila jedné své kamarádce s tímto

problémem, chtěla hned volat sanitku a odvést mě do nemocnice, já jsem ji však uklidnila a řekla jí, že jsem v pořádku, jen bych potřebovala na chvíli cítit něčí teplo a lásku. A v tom mě objala. Už nic neříkala, jen si mě k sobě tiskla a věděla, že tak mi pomůže nejvíce. V tom obětí jsme i usnuly a ráno už bylo všechno mnohem snazší. Věděla jsem, že kdybych chtěla tak bych u ní mohla zůstat, ale já se s tím musím poprat sama a doma. Nemít v životě přátelé a lidi, kterým na vás opravdu záleží, je těžké, a proto se snažte si takovýchle lidí kolem sebe vytvořit. Budou vám vždycky krýt záda. Můj život je tedy teď relativně klidný a jsem nadmíru spokojená se svým deníkem a s opravdovými přáteli. Toto je pro mne pravý domov.